

บทที่ 1

ตลอดแนวกำแพงของห้องทำงานขนาดใหญ่ถูกแบ่งซอยเป็นห้องเล็กๆ โดยการกั้นพาร์ทิชันสูงระดับสายตา มองดูคล้ายเป็นคอกเสี้ยมากกว่า นักเขียนทุกคนจะมีห้องทำงานเป็นของตัวเอง พวกที่ทำงานประจำมักจะสิงสถิตอยู่ที่คอกนี้มากกว่านักเขียนอิสระ ซึ่งบางคนแทบจะไม่เคยโผล่หน้าเข้ามาใช้บริการเลย ภายในคอกจะมีโต๊ะทำงานขนาดกลาง ชั้นวางหนังสือไม่สูงนัก อุปกรณ์คอมพิวเตอร์หนึ่งชุด และเก้าอี้รับแขกอีกหนึ่งตัว นอกจากนี้ใครใครจะหาอะไรมาใส่ก็ได้แล้วแต่ความต้องการของตัวเอง ส่วนพื้นที่โล่งกลางห้องนั้นมีโต๊ะประชุมขนาดใหญ่ตั้งอยู่ ปกติห้องทำงานนี้มักจะเงียบสงบ ยกเว้นวันใกล้ปิดต้นฉบับที่นักเขียนจะต้องส่งงานหรือแก้ไขงาน ดังเช่นเช้าวันนี้ผู้คนทั้งชายหญิงดูกำลังวุ่นวายกับหน้าที่ของตัวเอง เสียงคุยกันข้ามคอกดังกว่าปกติ แม้แต่อุปกรณ์สำนักงานก็ยิ่งพร้อมใจกันส่งเสียงคราง เหมือนต้องการอุทธรณ์ว่ามันต่างมีอายุการใช้งานมานานแล้ว

"...ขอให้ดูแลห้องแคว้นจันทร์ พุช และศุกร์ช่วงห้าโมงเย็นถึงสองทุ่ม" เสียงดังขึ้นที่คอกใดคอกหนึ่ง

"ได้ค่ะ ไม่มีปัญหา เราจะคัดสรรพี่เลี้ยงไปให้คุณสัมภาษณ์นะคะ"

"ดิฉันต้องการพี่เลี้ยงที่มีรถไปรับน้องที่โรงเรียนด้วยนะคะ"

"เอ่อ...บริษัทของเราไม่ได้ให้บริการเรื่องรับส่งเด็กนะคะ เรามีแค่พี่เลี้ยงให้บริการตามบ้านเท่านั้น หากคุณต้องการอย่างนั้นจริงๆ ทางเราก็ไม่มีพนักงานให้หรอกค่ะ"

"ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณ"

อธิชาดอนหายใจยาวแล้ววางสายโทรศัพท์ลงด้วยความท้อแท้หญิงสาวร่างบางและสูงโปร่งอยู่ในชุดเสื้อเซิตเข้ารูปสีลึ้มกับกางเกงขาวสีดำดูทะมัดทะแมง ผมยวานั้นถูกมัดเป็นหางม้า แม้จะแต่งหน้าด้วยโทนสีหวานสดใส แต่อารมณ์ของเธอดูจะหม่นหมองเสียมากกว่า ทันใดนั้นเสียงเคาะกระจกหน้าห้องทำงานก็ดังขึ้นพร้อมกับแขกคนสำคัญชะงักหน้าเข้ามาทักทาย

"ฮัลโล้...ว่างไหมสาวน้อย"

"ว่างค่ะ เข้ามาเลยป้า"

คนที่ถูกเรียกดูจะสาวเกินกว่าคำว่าป้า แต่เธอก็ไม่มีท่าทีโกรธเคืองกับฉายาที่เจ้าของห้องเรียก

"เป็นไงบ้างเรื่องพี่เลี้ยงของลูก เรียบร้อยรึยัง"

"ยังเลยคะ สงสัยหนูต้องการคุณสมบัติเยอะเกินไป ถ้าหาไม่ได้จริงๆ ก็คงต้องปฏิเสธงานใหม่แล้วละ" ปลายเสียงนั้นฟังดูเศร้า

"ไม่ได้นะ เสียขายโอกาสแย่ นี่แม่พลอย ลูกหนูนะโตเป็นหนุ่มแล้วนะ ต้องปล่อยวางซะบ้าง"

"ยังอยู่อนุบาลเนี่ยนะป้า โตเป็นหนุ่ม เมื่อเช้าหาของเล่นขึ้นโปรด ไม่เจอยังร้องจ๊ออยู่เลย"

"ฮึ...น่ารักดีจัง ว่างๆ เอามาให้ป้าพึดบ้างสิ"

ป้ามาร์ธา เป็นฉายาที่คนในสำนักพิมพ์ใช้เรียกผู้หญิงร่างเล็กวัยสี่สิบห้าปี ผู้ชอบข้อมผมสีน้ำตาลแดง แต่งตัวเปรี้ยวจัด อารมณ์ขัน และ

ฉลาดปราวตเปรี๊ยะ เธอเป็นนักเขียนคอลัมน์อาวุโสของนิตยสาร 'Wonder Women' ในเครือสำนักพิมพ์ 'Women' มากกว่าสิบห้าปีแล้ว ตั้งแต่เริ่มใช้ชีวิตแต่งงานจนบัดนี้หย่าขาดกับสามีตัวแสบมาได้เกือบสิบปีพร้อมเรือฟางสาวสวยแรกรุ่งอีกหนึ่งคน งานเขียนของป้ามาร์ธาเป็นงานที่แม่บ้านสมัยใหม่ต้องการอ่านมากที่สุด เพราะนอกจากจะแนะนำวิธีการเลือกซื้อชุดเครื่องแก้วสำหรับดินเนอร์สุดหรูกับหวานใจแล้ว ยังมีเคล็ดลับการปกปิดความสกปรกบนพื้นพรมด้วยงานฝีมือที่ทำขึ้นเองอีกด้วย

"ป้าไม่รู้จักใครที่ต้องการมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กบ้างเหรอ"

"ถ้าหนุ่ยอยากได้แบบที่สามารถไปรับเจ้าบรรดที่โรงเรียนได้ด้วยก็ลำบาก เพราะคนที่ป้าพอจะรู้จักเขาก็ไม่มีรถมีราชี แล้วเราก็ไม่ไว้ใจให้เอาลูกขึ้นรถเมล์ รถแท็กซี่ใช้ใหม่ล่ะ"

หญิงสาวพยักหน้าแทนคำตอบ

"เอาอย่างนี้แล้วกัน ป้าจะบอกปากต่อปากภายในบริษัทของเราให้เพื่อมีใครสนใจทำหลังเลิกงาน"

อริชาก็ยิ้มแล้วขอบคุณในความมีน้ำใจของป้ามาร์ธา

"เออ...แล้วพ่อเจ้าบรรดล่ะ" ป้ามาร์ธาทามออกไป ทุ้งๆ ที่พอจะเดาคำตอบได้

"ไม่ได้เด็ดขาด! เขาได้เวลาวันเสาร์กับวันอาทิตย์ไปก็มากเกินพอแล้ว"

ป้ามาร์ธาเข้าใจอารมณ์ของอริษาที่มีต่ออดีตสามีได้ดี เพราะกว่าจะมาถึงวันนี้ หญิงสาวเสียน้ำตาไปกับเขามากพอแล้ว อริษาเป็นหญิงสาวที่ตกพุ่มมายตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบ เธอหย่ากับสามีมาได้เกือบสามปี และได้สิทธิ์เลี้ยงดูลูกชายคนเดียวของพวกเขา แต่มีข้อแม้ว่าเด็กจะต้องใช้เวลาอยู่กับพ่อในวันหยุด คือตั้งแต่เช้าวันเสาร์จนถึงเย็นวันอาทิตย์

"ฟิลีก็จริง ถ้าคนอ่านนิตยสารรู้ว่านักเขียนชื่อดังสองคนเป็นแม่เฒ่าเนี่ย เขายังเชื่อถือในสิ่งที่เราเขียนรีเปล่าหนอ" แล้วป้าก็หัวเราะขันกับชะตาชีวิตที่คล้ายกันของตัวเองกับอริษา *ดูเอาเถอะ พวกเธอเขียนบทความ*

แนะนำแม่บ้านทั้งหลายให้เอาใจพ่อบ้านสารพัด แต่คนเขียนกลับไม่มี
คู่วิวดีข้างกาย

ก่อนที่อริชาจะพูดอะไรต่อ ก็ได้ยินเสียงคนข้างนอกห้องตะโกนถาม
หาป้ามารธาดังลั่น

"ใครเห็นป้าข้างใหม่" เสียงตะโกนปนหอบ

"ฉันอยู่นี่" ป้าตะโกนตอบ

เจ้าของเสียงวิ่งดั่งตบๆ มาทางห้องทำงานของอริชา

"ป้า บ.ก. ให้ถามว่า ไอ้เรื่องน้ำมะนาวลบรอยต่างบนผ้าปูโต๊ะนะ
มันใช้ได้ผลจริงรึเปล่า"

"แห่หนอลิยะ อย่างน้อยกรดในน้ำมะนาวก็ต้องทำงานบ้างแหละน่า"
ป้าพูดทีเล่นทีจริงเหมือนไม่มั่นใจเช่นกัน

"อ้าว ตกลงได้หรือไม่ ได้ เอาให้แฉะป้า เตียวผมตอบ บ.ก. ไม่ถูก"

"ด้วยประสบการณ์เกือบยี่สิบปีของฉัน ฉันจะเดินไปหา บ.ก. เอง
แล้วฉันมั่นใจด้วยว่าเรื่องนี้ได้ลงแน่"

ป้าหมุนตัวลุกออกจากเก้าอี้แล้วโบกมือลาอริชาอย่างรวดเร็ว
ทำนองว่าเรื่องนี้มันจืดจางน่า ป้าจัดการเตียวเตียวก็เสร็จ หญิงสาว
พยักหน้าหงิกหงักให้ป้ารู้ว่าเธอเข้าใจ แม้ความจริงเธอก็ไม่มั่นใจว่าน้ำ
มะนาวมันลบรอยต่างได้จริงหรือไม่

อริชากลับมานั่งจมกับความคิดของตัวเองอีกครั้ง เรื่องการดูแลลูก
ให้ดีที่สุดเป็นเรื่องใหญ่ แต่การทุ่มเทให้กับงานเพื่อความก้าวหน้าใน
อนาคตก็เป็นเรื่องที่สำคัญ แม้หญิงสาวจะได้รับเงินค่าเลี้ยงดูจำนวน
ไม่น้อยจากอดีตสามี รวมถึงเงินฝากในบัญชีของลูกเป็นประจำทุกเดือน
แต่เธอก็เลือกที่จะเก็บเงินนั้นไว้สำหรับอนาคตของลูก ข้อเสนอของ
บรรณาธิการบริหารยังคงดังอยู่ในหัว

ถึงเวลาที่ต้องก้าวไปข้างหน้าแล้วนะพลอย เป็นนักเขียนอิสระมัน
ก็ดี แต่คนเรามันต้องเติบโต นี่เป็นโอกาสที่จะได้เป็นบรรณาธิการเต็มตัว

ก็ต้องยอมแลกกับเวลาส่วนตัวที่ต้องเสียไปนะ

หากเธอยอมรับตำแหน่งหัวหน้าทีมนักเขียนคอลัมน์ผู้หญิงวัยทำงานหญิงสาวก็ต้องเข้าออฟฟิศทุกวัน และประชุมเย็นวันจันทร์ พุธ และศุกร์ของทุกสัปดาห์ ซึ่งเรื่องนี้แหละที่ทำให้เธอลำบากใจ เพราะปกติอิฐสามารถเลือกเวลาเข้าออกออฟฟิศได้โดยอิสระ ขอให้มีงานเขียนมาส่ง บ.ก. ให้ทันตามกำหนดเถอะ เธอจะเข้ามานั่งโต๊ะวันไหน เวลาใดก็ได้ แต่ถ้าตัดสินใจรับงานใหม่แล้ว ภาระหน้าที่และความรับผิดชอบก็จะเพิ่มขึ้น ไหนจะต้องดูแลนักเขียนในทีมอีกสี่คน ต้องตรวจ แก้ไขงานเขียนของคนในทีมก่อนจะส่งให้ บ.ก. และต้องวางแผนงานการนำเสนอบทความในหนังสือทุกฉบับ ทุกเดือน แค่นี้ก็ปวดหัวแล้ว

ในขณะที่อิฐกำลังหมกมุ่นกับความคิอยู่ย่นั้น เธอต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เสียงนุ่มเบาของเลขานุการหน้าห้องทำงานของ บ.ก. ดังมาตามสาย เธอแจ้งกับหญิงสาวว่าฉันท้องการพบ อิฐจึงออกจากคอกของตนเองทันทีเพื่อมุ่งหน้าไปยังห้องทำงานของบรรณาธิการบริหารที่อยู่อีกฟากหนึ่งของตึก เมื่อมาถึงอิฐก็พบเลขานุการสาวสวยนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของเธอ

"พี่มาแล้วจ๊ะ"

"สักครู่นะพี่พลอย รอป้ามาร์ธาแป๊บหนึ่ง เมื่อกี้ป้าขอลัดคิวเอางานเข้าไปให้ บ.ก. ดูอีกรอบนะ"

อิฐนั่นเองที่ก้าวรับแขกหน้าห้องทำงาน ในขณะที่กำลังจะหยิบนิตยสารที่ตั้งไว้มาอ่านนั้น ป้าก็เปิดประตูห้องออกมาพอดี

"อ้าว...โทษทีพลอย ป้าขอลัดคิว"

"ไม่เป็นไรค่ะ งานของป้าเรียบร้อยแล้วเธอ"

"สบายมากอย่าห่วง" ป้ามาร์ธายังก็หัวลิวตาแล้วเดินชายกระโปรงปลิวจากไป

อริชาก้าวเท้าเข้ามาในห้องทำงานที่มีชั้นหนังสือติดผนังขนาดใหญ่ ไม่ต่างจากห้องสมุด 'นิชมน์' หญิงวัยห้าสิบต้นๆ บรรณาธิการบริหาร สำนักพิมพ์ 'Women' นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานตัวใหญ่ของเธอ เธอเหลือบ สายตาผ่านแว่นขึ้นมามองอริชาเล็กน้อย ก่อนที่จะเชิญให้นั่งแล้วกลับไป สนใจกระดาษปึกหนาในมือ

"พี่ขอเวลาอ่านนี่แป๊บหนึ่งพลอย นั่งก่อน"

"ค่ะ" หญิงสาวนั่งลงอย่างว่าง่าย แล้วใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์หญิงวัยกลาง คนตรงหน้า

นิชมน์ก่อตั้งสำนักพิมพ์นี้มานานแล้ว และธุรกิจก็ค่อยๆ เติบโตขึ้นเรื่อยๆ จากนิตยสารเพียงฉบับเดียว ขณะนี้ได้ขยายเป็นเกือบสิบฉบับ มีทั้งรายเดือนและรายสัปดาห์ ซึ่งล้วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของผู้หญิง ตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยเกษียณอายุการทำงาน เธอเป็นผู้บริหารที่เก่ง และรักการทำงานหนักเป็นชีวิตจิตใจ จนอริชายึดเอาเป็นแบบอย่าง หญิงสาวละสายตาแทบไม่ทันเมื่อนิชมน์เงยหน้าขึ้นมามองเธออย่างรวดเร็ว

"ว่าไงเรา" น้ำเสียงเอ็นดูมาพร้อมกับรอยยิ้มที่มุมปากเล็กๆ "ให้ คำตอบพี่ได้รึยัง"

อริชากลับหายใจ สมองทำงานเร็วขึ้น ความจริงเธอยังไม่สามารถแก้ไข ปัญหาของตัวเองได้ "พี่มันคะ พลอยเกรงว่า..."

"คิดให้ดีกว่าก่อนตอบ" นิชมน์ใช้น้ำเสียงจริงจังขึ้น "พี่ไม่อยากจะปล่อยให้ พลอย ปฏิเสธก่อนลองทำนะ"

"แต่ถ้าพลอยจะขอโอกาสลองทำ มันจะทำให้บริษัทเสียเวลารึเปล่า ล่ะคะ"

"ตอบแบบนี้แสดงว่าอยากทำ ได้สิ พี่จะให้โอกาสพลอยเอง ทดลอง ทำสักกระยะ ถ้าถูกใจก็ทำต่อ แต่ถ้าไม่ไหวก็กลับไปเป็นนักเขียน อิสระเหมือนเดิม" นิชมน์ถอดแว่นตาวางไว้บนโต๊ะแล้วเอียงหลังพิงพนัก เก้าอี้ในท่าที่ที่สบายกว่าเดิม

"จริงหรือคะ" อธิชายิ้มว่า

"จริง พี่ไม่เห็นใครจะเหมาะกับตำแหน่งนี้เท่าพลอย อีกอย่างเราก็
ขอมาทำงานอิสระนานแล้วตั้งแต่หย่า ตอนนี้น่าจะจัดสรรเวลาลงตัว
แล้วใช่ไหมล่ะ กลับมาทำงานประจำเถอะ มันจะได้ก้าวหน้า"

หญิงสาวยิ้มตอบแต่ในใจยังนึกถึงปัญหาของตัวเองอยู่ ถ้า บ.ก.
ให้โอกาสถึงขนาดนี้แล้ว เธอยังจะปฏิเสธอยู่ก็นับว่าไม่ฉลาดเลย อธิชารู้ดี
ว่าไม่ใช่ตัวเธอเพียงคนเดียวหรอกที่สามารถทำงานนี้ได้ เพียงแต่ บ.ก.
ต้องการให้โอกาสเธอมากกว่าคนอื่นเท่านั้น

"ตกลงค่ะ พลอยจะพยายามทำเต็มความสามารถ"

"ดีมาก" นิชมยิ้มอย่างพอใจกับคำตอบนั้น

เด็กผู้ชายผิวขาว แก้มป่อง ริมฝีปากแดง และมีผมสีน้ำตาลเข้ม
หยักศกคล้ายแม่ กระโดดตบย่องแหงเมื่อเห็นรถเบนซ์สีดำเคลื่อนตัวเข้ามา
ทางประตูโรงเรียนอย่างเชื่องช้า เด็กน้อยหันไปจูงมือคุณครูให้เดินมาที่รถ
คันนั้นด้วยก้น อธิชาจอดรถหน้าเสาธงแล้วเปิดประตูรถด้านข้างคนขับ

"สวัสดีค่ะครูแม่ วันนี้เป็นยังไงบ้างคะ"

"สวัสดีค่ะคุณแม่ วันนี้ทานข้าวได้เยอะเลยคะ แต่ตอนบ่ายไม่ค่อย
นอน" คุณครูตัวเล็กท่าทางใจดีรายงานความประพฤติของเด็กน้อยให้
ฟังเหมือนอย่างเคย

เด็กน้อยยกมือไหว้แม่แล้วกระโดดขึ้นนั่งในรถ คุณครูปิดประตูให้
หลังจากที่ลูกศิษย์ยกมือไหว้และกล่าวคำอำลาแล้ว สองแม่ลูกจึงได้อยู่กัน
ตามลำพังเมื่อรถยนต์เริ่มเคลื่อนออกจากบริเวณโรงเรียน

"วันนี้สนุกไหมลูก"

"ก็ดีค่ะ แม่จะดูรถเรื่องไม่นอนกลางวันรีเปล่า" เด็กน้อยถามแม่
เสียงเบา

"แล้วทำไมไม่นอนล่ะ ไม่ง่วงหรือ" ผู้เป็นแม่ละมือนำข้างซ้ายจาก

พวกมาลัยมากุมมือเด็กน้อยไว้ชั่วขณะ ก่อนที่จะดึงมือกลับไปวางไว้ในตำแหน่งเดิม

"ไม่่งวงฮะ" เจ้าตัวเล็กส่ายหัวไปมา

"แล้วลูกทำอะไร ตอนนีเพื่อนๆ เขานอนกัน"

"ให้ครูแมวเล่านิทานให้ฟังฮะ วันนี้ธรรคได้ฟังตั้งสามเรื่อง" เจ้าหนูยิ้มกว้าง

"ตายละ สงสัยแม่ต้องซื้อขนมไปขอบคุณครูแมวซะแล้ว" อธิชายิ้มแล้วลูบหัวลูกชายเบาๆ

การจราจรบนท้องถนนก็เป็นเหมือนทุกวัน เชื้องช้าและน่าเบื่อ ลูกชายทานของว่างที่แม่เตรียมมาให้หมดแล้วก็ชวนแม่ให้ร้องเพลงโปรดไปพร้อมๆ กัน อธิชายังคิดอยู่ว่าจะคุยเรื่องงานกับลูกชายเมื่อไรดี จู่ๆ ก็ตัดสินใจว่าการคุยตอนนี้อาจจะดีที่สุด

"น้องธรรค แม่มีเรื่องจะคุยกับลูกหน่อย แม่อยากฟังความคิดเห็นของลูกด้วย เราจะคุยกันแบบผู้ใหญ่ๆนะ"

"ฮะ" เด็กน้อยเข้าใจความหมายของแม่ ว่าการคุยแบบผู้ใหญ่หมายถึง การที่เราต้องตั้งใจฟังสิ่งที่ฝ่ายหนึ่งพูดให้จบก่อน จากนั้นเราจึงจะถามหรือแสดงความคิดเห็น

"ธรรคจำปามันได้ไหม ปามันที่นั่งทำงานในห้องใหญ่ลูก" เด็กน้อยทำท่าคิดแล้วพยักหน้าหงิกหงัก "ปามันใจดีกับแม่มาก เขาอยากให้เงินเดือนแม่เพิ่มจากเดิม เพื่อจะได้เก็บเงินไว้ให้น้องธรรคเรียนหนังสือสูงๆ แต่แม่ก็ต้องมีงานทำเพิ่มขึ้นด้วย" หญิงสาวใช้สมาธิในการขับรถที่กำลังเคลื่อนตัวไปอย่างเชื่องช้าและพยายามจะอธิบายเรื่องสำคัญนี้อย่างง่ายๆ ให้เด็กชายวัยเพียงห้าขวบเข้าใจ "คือแม่จะต้องทำงานจนมีดั่งคำในวันจันทร์ พุธ และศุกร์" หญิงสาวหยุดพูดแล้วมองลูกชายว่าเขาพร้อมจะฟังหรือเข้าใจหรือไม่

เจ้าตัวเล็กยกมือขึ้นเพื่อเป็นสัญญาณว่าตนเองมีคำถาม อธิชา

อนุญาตให้ลูกถามได้ "มีดเค้ไหนอะ มีดเหมือนตอนพรรคเข้าอนรีเปลา" ดูเหมือนเด็กน้อยยังปะติดปะต่อไม่ได้ว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเขาตรงไหน

"ใช่จ้ะ" อธิชามองเห็นลู่ทางที่จะเข้าสู่เรื่องนี้แล้ว "ดังนั้นต้องมีคนมาช่วยรับน้องพรรคที่โรงเรียน แล้วดูแลลูกก่อนที่แม่จะกลับบ้าน" หญิงสาวจับน้ำเสียงของตัวเองได้ว่ามันเบาลงและปนความกังวลอยู่มาก

"พ่อเหวอะ แต่พ่อเล่าให้ทานไม่เก่งเลย" ปากน้อยถามไป ในขณะที่มือกำลังเล่นหุ่นยนต์อยู่

"ไม่จ้ะ ไม่ใช่พ่อ ลูกจะอยู่ที่บ้านของเราเหมือนเดิม แล้วจะมีพี่เลี้ยงมาอยู่เป็นเพื่อนลูกจนกว่าแม่จะกลับบ้าน"

"แล้วพี่เลี้ยงเล่าให้ทานเก่งไหมอะ" เด็กน้อยดูจะกังวลว่ากิจกรรมก่อนนอนของตัวเองจะถูกยกเลิกไปเมื่อแม่ไม่อยู่

"เออ..." แล้วเธอก็จะบอกลูกยังไงว่าเธอก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าพี่เลี้ยงคนใหม่จะมีตัวตนอยู่ที่ไหนบนโลกใบนี้ "แม่คิดว่าน่าจะไม่เก่งนะ" อธิชาพูดไม่เต็มเสียง

"ดีอะ" เด็กน้อยหันมายิ้มให้แม่แล้วกลับไปสนใจของเล่นในมือต่อ อธิชาแปลกใจที่ลูกชายของเธอเข้าใจเรื่องนี้ได้ง่ายกว่าที่เธอคิดไว้แล้วยังไม่มีท่าทีอึ้งอ้อมด้วย หรือบางทีปัญหาที่ผู้ใหญ่คิดว่ามันยากและหนัก อาจจะเป็นเรื่องธรรมดาของเด็กก็ได้ หวังว่าเธอจะหาพี่เลี้ยงให้ลูกได้ในเร็วๆ นี้ก่อนที่พ่อหนุ่มจะเปลี่ยนใจไม่ยอมให้แม่ทำงานดึกตื่นซะก่อน วันนี้คุยแค่นี้ก่อนแล้วกัน มีเวลาอีกตั้งสองสัปดาห์ก่อนที่จะเริ่มงานใหม่ ขอให้เธอเจอพี่เลี้ยงในฝันที่เธออะ